

I Statens Profésamling finns ett fåtal entungade ryttarfanor, kallade penon. Tre är från östeuropa, varav en polsk, för staden ^(28:73a) Lwow, en rysk och en ukrainsk. ^(21:0) De två senare är huvudfanor eller livfanor. Den ryska kallas tsarfana och är utförd omkr. 1650. Den ukrainska är från 1690-talet. På dessa tre fanor utgår tungan från nederkant.

Fyra är västeuropeiska, närmare bestämt kejserliga och från tiden omkr. 1630. ^(13:608,609,612,615) De förmodas vara gardesfanor för Wallensteins, resp. Collaltos livgarden kroater. Här utgår tungan från en punkt ungefär mitt på dukens flygsidekant.

Under denna tid är den entungade typen i västeuropa ovanlig och ålderdomlig. I östeuropa under 1600- och 1700-talen, där fanutvecklingen i vissa avseenden släpar efter c. 100 år, är den dock mindre sällsynt.

Den återgår på det ~~entungade~~ medeltida entungade baneret, penon, som förekommer från 1300-talets mitt och in i nya tiden. Påtagligt är hur äldre, i övrigt inaktuella fantyper överlever i fanor, som betecknar höghet, värdighet eller rang. Så är formen på de ^{fyra} svenska riksbaneren under 1600-talet en upprepning av kejsar Karl V:s "grand etandart" från 1500-talets mitt. De ovan nämnda gardesfanorna återgår till formen närmast på Karl V:s baner eller penon.